

DE STER VAN NEDERLAND

1 SEPTEMBER 1936

No. 17

41e JAARGANG

»Laat deugd uwe gedachten onophoudelijk versieren, dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid Gods sterk wassen.« *Leer en Verb. 121:45.*

WELKE SOORT MENSCHEN DIENEN LATERDAAGSCHE HEILIGEN TE ZIJN?

(Uittreksel uit toespraak, door Pres. Joseph F. Merrill op 9 Augustus 1936 te Amsterdam gehouden).

In het 13e geloofsartikel lezen wij: „Wij gelooven eerlijk te moeten zijn, oprecht, kuisch, welwillend, deugdzaam en goed te moeten doen aan alle menschen . . . Indien er iets deugdelijk, liefelijk, of goed of prijzenswaardig is, zoo streven wij naar die dingen”.

De hierin uitgesproken idealen zijn verstrekkend. Zij beteekenen, dat de Laterdaagsche Heiligen niet hebzuchtig zijn, niet zelfzuchtig, geen eer der wereld zoeken, en dat zij er immer naar streven, hun gedachten en daden op een hooger peil te brengen. Wij

dienen deze verklaringen omtrent ons juist gedrag een richtsnoer in ons leven te doen vormen.

Een ieder, die gehuwd is en het evangelie leeft, zooals door de Laterdaagsche Heiligen onderwezen, zal een goede echtgenoot of

echtgenooten zijn en indien er kinderen zijn, zal hij of zij een beter ouder wezen. Elkeen, die

het evangelie van Jezus Christus leeft, zal een beter man zijn, een beter burger en een betere buur. Indien hij werkgever is, zal hij de rechten en nooden van zijn werknemers respecteeren, op hen zien als kinderen van God en op allen als zijn broeders en zusters. Hij zal hen met liefde behandelen, hun naast een goed loon naar de mate van hun arbeid eveneens een gedeelte der behaalde winst uitbetalen en alles doen, wat tot hun welzijn strekt. Indien hij werknemer is, zal hij goed zijn, betrouwbaar en eerlijk in werkkraft omzetten, wat de werkgever hem voor zijn diensten uitbetaalt.

Wanneer gedreven door de motieven, om een leven van onzelfzuchtigheid en dienstbaarheid voor onzen Heere en onze medemenschen te leiden, zullen wij gelukkiger zijn dan ooit te voren, al zijn we ook arm en wonen we in een hut. — Deze eigenschappen zullen ons vreugde in ons hart geven en zonnenschijn in onze ziel, ook al stroomt de regen in stortbuien op ons neer. De algemeene ondervinding van den mensch heeft ons geleerd, dat dit waar is. Indien wij het evangelie van Jezus Christus leefden, zou er geen armoede of ontbering zijn — niemand zou honger en koude hebben of zonder een behoorlijk en gerieflijk tehuis zijn of zonder werk. Doch de vraag doet zich voor: „Hoe kunnen wij de beginselen van het evangelie toepassen, teneinde de

Tijdens de week van 5—11 Augustus j.l. werden ter herdenking van het 75-jarig bestaan van het oprichten der Nederlandsche Zending in verschillende deelen van Holland speciale vergaderingen gehouden. Als speciale spreker werd men in deze bijeenkomsten vereerd met de tegenwoordigheid van President Joseph F. Merrill van de Europeesche zendingen. Oud. S. van Dongen trad bij deze gelegenheden als tolk op.

President Merrill werd 24 Augustus 1868 in Richmond, Utah, geboren. Zijn eerste jaren bracht hij op zijn vaders boerderij door, waarna hij ging studeren. Aan de John Hopkins Universiteit behaalde hij den graad van doctor in de filosofie en werd later vermaard als natuurkundige en professor in de afdeeling mijnbouwkunde van de Universiteit van Utah. In het najaar van 1931 werd hij geroepen als lid in het Quorum der Twaalven en sinds October 1933 heeft hij over de Europeesche Zendingen gepreseed.

Hij is eveneens lid van de Philosophische Vereniging van Londen (Victoria Institute) en vertegenwoordigde kortgeleden de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op een wereldcongres van gelooven, in Juli te Londen gehouden.

De woorden, door hem te Amsterdam uitgesproken, zijn een ernstige overweging waard. Zij werden ons gegeven door een man, in wereldsche kennis en geestelijke zekerheid onderlegd.

bestaande toestanden te wijzigen?" Mijn antwoord is: indien u deze beginselen wilt aanvaarden met het vaste voornemen, in overeenstemming met hun leeringen te leven, zult gij met wijsheid van omhoog gezegend worden, om een oplossing te vinden voor de vraagstukken, welke de wereld heden kwelen. Doch zonder

de hulp van God kan geen oplossing worden gevonden. Een gedeeltelijke overgave is niet voldoende — het dient een volle overgave te zijn in God's handen.

Wordt gij, Laterdaagsche Heiligen van Amsterdam, in deze groote stad gerespecteerd? Zijt gij trotsch op het evangelie, hetwelk gij hebt aangenomen? Zijt gij trotsch op uw lidmaatschap in de Kerk? Zal ik u de waarheid vertellen aangaande de plaats van uw kerk in Amerika? In dat land wordt de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gerespecteerd. Er worden ontelbare leugens aangaande ons verteld, doch desondanks is uw kerk de snelst groeiende kerk in de Vereenigde Staten, Canada en Mexico. Overal komen de menschen tot de overtuiging, dat de Laterdaagsche Heiligen als een geheel (natuurlijk zijn er in iedere familie of godsdienstige organisatie zwarte schapen), eerlijk zijn, intelligent, deugdzaam en er naar streven, voor het welzijn van de menschheid een onzelfzuchtig en dienstbaar leven te leiden. Vraagt President Roosevelt van de Vereenigde Staten, welk soort menschen de Laterdaagsche Heiligen zijn. Hij kent hen, en heeft velen hunner aangesteld, om in zijn administratie verantwoordelijke posities te bekleeden. In iedere van de 48 staten van de Vereenigde Staten en het district Columbia zijn nederige „Mormonen” te vinden, die vertrouwens- en verantwoordelijke posities bekleeden.

Wat heeft die ommekeer teweeg gebracht: eerst een vervolgd, beklad en veracht volk en nu een van aanzien, vertrouwen en respect? De grootste factor is, dat de leden der Kerk de idealen van hun godsdienst tot richtsnoer in hun dagelijksch leven hebben genomen. De werkgevers hebben geleerd, dat de Mormonen goede arbeiders zijn. Deze goede reputatie heeft de minachting en verwijten doen verdwijnen en voor respect en eer doen plaatsmaken. Geen kerk in geheel Amerika wordt meer geëerd en geen volk meer gerespecteerd dan uw broeders en zusters daar in dat verre land. Een vooraanstaand man in Washington D.C. (de hoofdstad van de Vereenigde Staten) schreef mij kortgeleden een brief. Daarin zegt hij: „In Washington D.C. is Mormoon-zijn een eere-insigne”. Ditzelfde kan van de „Mormonen” in Nederland gezegd worden, indien u dat wilt. Hoe, vraagt u? Door zoo te leven, dat alle bekenden u zullen zien als een eerlijk, deugdzaam, onzelfzuchtig volk, hetwelk met oprechtheid van hart uw God en uw medemenschen dient en zich in zijn bestaan verheugt. Vooroordeel zal dan verdwijnen en uw vrienden zullen willen weten, waarom u zoo leeft en zodoende zullen zij uw leerstellingen leeren kennen. Uw leven zal een doeltreffender toespraak zijn dan de bekwaamste spreker ooit zal kunnen geven.

Wij zijn hier om den inwoners van dit land te verklaren, dat God leeft; dat God de Vader en God de Zoon twee afzonderlijke personages zijn, die ons met een intense liefde beminnen en op ons welzijn bedacht zijn. Wij verklaren, dat de Kerk van

Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, de zoogenaamde „Mormoonsche” kerk, in werkelijkheid de Kerk van Jezus Christus is, in deze eeuw en bedeeing door engelenbezoek hersteld en zelfs door een persoonlijk bezoek van den Eeuwigen Vader en den Zoon Jezus Christus. Het is in deze moderne tijden een boodschap omtrent een wonder. De Bijbel staat vol met verslagen omtrent wonderlijke manifestaties — dit is eveneens het geval met de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wij zijn niet hier, om met eenige kerk te strijden. Het betaamt de Kerk van Jezus Christus niet, met eenige richting te twisten. Wij zijn beleedigd, belogen, vervolgd en door talrijke godsdienstige groepen aangevallen, die zichzelf christenen noemen. Wij vergelden het niet, doch wij weren het kwaad, trachten het te overwinnen en ons in vriendschap te vereenigen met alle menschen, die arbeiden voor den vooruitgang van het menschdom. Wij gelooven, dat iedere Kerk goed doet en wij zouden er niet een willen verwoesten, doch denken, dat wij aanspraak maken op de vrijheid, om zonder aanvallen en beleedigingen van hen te aanbidden. Ons lot is er een geweest van vervolging, doch indien wij getrouw zijn, zal de gerechtigheid triomfeeren.

Moge God ons geloof in Hem en Zijn werken geven, moge Hij u sterkte geven om het kwade te weerstaan en kracht om het goede te doen en tot het besluit te komen, Hem met een eenvoudig oog op Zijn heerlijkheid te dienen, is mijn gebed en zegen voor U in den naam van onzen Heer en Zaligmaker, Jezus Christus, Amen.

JUBELDAGEN IN HET ROTSGBERGTE

Twee dagen in Ogden en twee in Salt Lake City — met vijf dagen tusschenruimte — hebben wij feest gehouden. De 75ste verjaardag van het openen der Nederlandsche Zending is op waardige wijze gevierd. Wij waren er vroeg bij, want terzelfder tijd hielden wij de jaarlijksche conferentie van oud-Nederlanders, die altijd vóór Augustus valt. In eerstgenoemde plaats was des Zondags de tabernakel ons feestterrein; een Zaterdagavond-concert in de ruime ontspanningszaal van de negende ward ging er aan vooraf. Laatstgenoemde plaats zag het Zaterdagdsche concert in het mooie Lincolnward gebouw en de Zondagsdiensten in de Assembly hall op het tempelplein. Groote dagen waren het, 11 en 12 Juli en niet minder groot 18 en 19 Juli voor de oud-waterlanders en hunne ex-predikers hier in het Rotsgebergte.

Pres. Pieter 't Hart had in Ogden de leiding, pres. Cornelis Zappey in Zoutmeerstad. In Ogden spraken achtereenvolgens (om de zang momenteel niet te noemen) ouderlingen Anton van Dam, Klaas Jongsma, Nathan A. Tanner (eerste raadgever in het presidentschap van de Weber Stake), Rulon W. Lee, Don H. van Dam, John P. Lillywhite (oud-pres.), Dirk van den Berg, George Rytting en Pieter Noorda. Des namiddags: Maarten Dalebout, Gerrit

Snijder, Cornelis Zappey, Dirk Koldewijn, Lucas Venema, Frank I. Kooyman (oud-pres.) en President David O. McKay van het Eerste Presidentschap der Kerk.

Het 75-jarig bestaan der zending was begrijpelijkerwijs de hoofdschotel van de korte toespraakjes en langere redevoeringen. Interessant was een mededeeling van ouderl. Don van Dam, dat zijn grootvader drie jaar na het openen der zending (in 1864 dus) met de zoogenaamde Nieuwlichters naar Utah was gekomen. Die grootvader was toen ongeveer tien jaar oud, maar ook diéns grootvader, Dirk Exalto genaamd, was bij dat reisgezelschap: Don's betovergrootvader. Aan het reizen over de prairievlakten waren in die dagen allerlei bezwaren verbonden, bezwaren die sterker bleken dan het jonge geloof van verscheidenen der pasgedoopten, die onderweg afvallig werden. Maar de oude Exalto was trouw gebleven. *)

Pres. McKay besprak het hoogere, het overvloedige leven, dat weerspiegelt in het gelaat van de getrouwen. Zich later tot de leden van het kinderkoor richtend, gaf spr. een aanschouwelijke les met behulp van een glas water en een vulpen. Eventjes hield spr. die pen in het heldere vocht, dat terstond bezoedeld werd. Zoo wordt het zieleven van den mensch bezoedeld, die bijv. zich aan sterke drank te buiten gaat, die den naam Gods misbruikt. Wie God en Zijn Rijk wil dienen, moet kunnen zeggen wat een Amerikaansch admiraal eens met fierheid zeide: ik ben mijn gelofte tot heden toe gestand gebleven!

Te Salt Lake City was de rij van sprekers in den morgen:

*) In verband hiermede is het interessant, dr. G. P. Marang's „De Wijnrechtsche Nieuwlichters” eens op te slaan op bl. 234. Die schrijver is het Mormonisme onvriendelijk gezind, maar de standvastigheid van Dirk Exalto blinkt toch in zijn schrijven door, al noemt hij die dweperij”.

„Een vreemde onuitsprekelijke opgewondenheid maakte zich toen van deze Nieuwlichters meester. De dweperij, die zoolang had gesmeuld, vlamde tot een groot vuur op. „Wij worden geroepen”, zoo klonk het. De heer Oort, toen hij het eerst er van hoorde, ging dadelijk naar den ouden Dirk Exalto.

„Is het waar, gaat ge weg?” zoo vroeg de predikant. Reeds het uiterlijk van den boer antwoordde voor hem. Zijn oogen Ionkelden onder zijn grijze wenkbrauwen, zijn handen trokken zenuwachtig aan zijn pet. „Of ik ga, man? De geheele wereld houdt mij niet vast. Nu zullen wij het ware krijgen. Nu weten wij, waar de echte liefde is.”

Toen de predikant hem ernstig afvroeg, of hij het op zijn geweten durfde nemen, niet alleen zichzelf, maar zoovelen met hem zulk een onzekere toekomst te doen tegengaan, herhaalde hij slechts: „Wij worden geroepen.”

De predikant liet nog niet af en voerde tegenwerpingen aan.

Des te beslist bleef echter Dirk Exalto. Niet achteruit te zien was zijn woord: „Gedenk de vrouw van Lot,” zoo klonk het uit zijn mond. En voorts: „Die zijn leven lief heeft, die zal het verliezen.””

De kloekbesliste Exalto „verloor” zijn leven in het Mormonisme, maar het leeft in zijn nakroost voort van geslacht tot geslacht!

oud-pres. Kooyman, Stake pres. Wilford A. Beesley, Presideerend Bisschop Sylvester Q. Cannon (tevens oud-pres.) en President McKay; en in den namiddag: ouderlingen Henry Denkers, Bowe de Vries (pas eervol ontslagen van een korte zending naar de Centrale Staten), John A. Butterworth (oud-pres.), Dale R. Curtis, Symen Stam, Joh. Sipkema, Wm. J. de Bry, Joseph H. Lambert, Charles S. Hyde (oud-pres.), Andrew Jenson (assistent geschiedschrijver), John P. Lillywhite (oud-pres.), Pieter 't Hart en Herman van Braak.

Ouderling de Bry, oud-redacteur van de Utah-Nederlander, deed een mededeeling, die wellicht nog nooit eerder in het publiek gedaan is. Indertijd, toen de Nederlandsche vertaling van de *Leer en Verbonden* pas voltooid was door zijn broeder Hendrik, met medewerking van oud-pres. S. Q. Cannon, had een „Reorganiet” spr. willen omkopen om hem, den Reorganiet, die overzetting in handen te spelen, zoodat diens organisatie het copierecht van de uitgave zou kunnen hebben — wie weet met welke verknoeiingen van den tekst!

Ouderling Jenson noemde de kolonie van Nederlanders, die ongeveer driehonderd jaar geleden den groentenbouw in Denemarken heeft ingevoerd. De nakomelingen van die landverhuizers zijn heden nog de groenboeren van Kopenhagen. Zij wonen op het eiland Amager. Koning Christiaan II was zoo ingenomen met de eigenaardige volksspelen van deze Nederlanders, dat hij die spelen bij zijn hovelingen in gebruik bracht.

Als ouderling van Braak oude zendingsbelevingen ophaalt, is hij tot tranen bewogen en hokt zijn stem.

President McKay neemt tot tekst van zijn rede een motto, dat hij eens gelezen heeft boven den ingang van een schoolgebouw in Schotland: „Whate'er thou art, act well thy part.” Vrij vertaald in het Hollandsch, is dit: „Wat gij doet, doe dat goed.” Op een reis om de wereld had spr. bij de Maori's den wensch uitgesproken, dat die menschen de gave van vertalen mochten hebben, zoodat zij sprekers Engelsche toespraak zouden kunnen verstaan. Later hadden velen getuigd, dat zij hem hadden kunnen volgen in de vreemde taal. In Rotterdam, waar broeder Zappey als tolk optrad, had spr. zelf een soortgelijke ondervinding gehad; hij had op een moment gevoeld dat een volzin onjuist overgezet werd en zich zoo uitgelaten. Wie nu zegt — aldus Pres. McKay — dat is gemakkelijk te verklaren, want het Engelsch en het Hollandsch zijn aanverwante talen, die stuit op deze moeilijkheid: in Armenië had eenzelfde voorval plaats. De tolk die daar de Engelsche rede volzinsgewijs in het Kirgisisch overzette, een Turksch dialect, had zich op een oogenblik vergist; en Pres. McKay had dit terstond gevoeld en gezegd. Later had de tolk, wijlen pres. Joseph W. Booth, zijn verwondering te kennen gegeven over de onverwachte maar zeer gepaste onderbreking; hij had een positieve uitdrukking in negatieven zin omgezet.

Menige spreker roemde den zang — en zeer terecht. Het koor,

of liever de gezamenlijke koren komt ontegenzeggelijk de grootste lof toe voor het welslagen van de feestviering.

In Ogden zag men de grootste opkomst des Zondagsmiddags, toen er zevenhonderd zielen aanwezig waren; in Salt Lake City op Zaterdagavond: achthonderd zielen.

Eeregasten waren: zuster Agatha Schettler, geboren Peters, weduwe van oud-pres. B. H. Schettler en dochter van oud-pres. Frederik Peters; ouderl. Anton van Dam en ouderl. Joseph H. Lambert, allen op hoogen leeftijd.

Het zij hier herhaald: groote dagen waren het, de diamanten jubeldagen in het Rotsgebergte, een feestgetij dat lang in de herinnering zal blijven voortleven.

Juli, 1936. Salt Lake City,

Frank I. Kooyman.

KERKNIEUWS VAN OVERAL

Nieuwe zendingspresidenten voor Noorwegen en Zweden

President Milton H. Knudsen van de Noorsche zending is ontslagen en met zijn vrouw en kinderen naar zijn tehuis in de Vereenigde Staten teruggekeerd. Hij is opgevolgd door Pres. A. Richard Peterson, vroegere president van de Emery Stake van Zion. Dit zal Pres. Peterson's derde zending Noorwegen zijn, en de tweede maal als president, daar hij ook reeds van 1923-1926 als zoodanig werkzaam was.

President Hugo D. E. Peterson van de Zweedsche Zending is ontslagen en zal worden opgevolgd door Oud. Gustave O. Larson. De nieuwe zendingspresident, die hoofd is van het kerkseminarie te Cedar City, Utah, zal door zijn vrouw en kinderen naar Stockholm worden vergezeld. 39 jaar geleden in Salt Lake City geboren, heeft Oud. Larson de Universiteit van Utah doorlopen en gestudeerd aan de Brigham Young Universiteit, Columbia Universiteit en de Universiteit van Californië te Los Angelos.

Onder de Hollanders in New York

Van Br. Bartel van Oostendorp (voor zijn vertrek naar Amerika te Rotterdam woonachtig) ontvingen wij het bericht, dat op 28 Juli 1936 te New York City een conferentie werd gehouden van de in het buitenland geboren leden, afkomstig van Hollandsche en Duitse ouders.

Door het New York stake-presidentschap was voor deze conferentie, welke de eerste van dien aard was, een comité samengesteld, bestaande uit de broeders Herbert Miller, William A. Doering, Bartel van Oostendorp Jr. en Albert Schull. Na openingslied en gebed en het rondienen van het Avondmaal hoorde men als eerste spreker van Br. William Doering, die in het Duitseh sprak. Een Duitseh koor zong vervolgens twee liederen, waarna men hoorde van Br. Bartel van Oostendorp, die als een der Hollandsche leden een aandeel in het programma had. Als Hollandsche spreker werd door hem voorgesteld Br. Dirk Pieter Moen. Door een Hollandsch koor werden vervolgens twee Hollandsche liederen gezongen. De genoodigde sprekers voor die conferentie waren tevens Earl Glade, directeur van de K.S.L. omroep te Salt Lake City, W. J. Schoffeld van Washington D.C. en presideerende bisschop Sylvester Q. Cannon.

De conferentie was een groot succes en bezocht meer dan vierhonderd personen, waaronder vele Hollanders.

(Zie voor vervolg blz. 289).

DE ONDERVINDING VAN EEN ZENDELING

Na het bezoek van Oud. Melvin J. Ballard aan Jacksonville, Florida, op 8 December 1935, ging een der zendelingen met slechts 35 cent op zak weer terug naar zijn arbeidsveld in Zuid Georgia. Hij trachtte op den hoofdweg met auto's mede te mogen rijden, helgeen echter zonder succes bleef, klaarblijkelijk met een wijs oogmerk. Ongeveer negen uur des avonds was hij nog op flinken afstand van zijn arbeidsveld af, en daarom besloot hij te trachten voor den nacht ergens onderdak te krijgen.

Nadat aan twee huizen zijn verzoek was afgeslagen, klopte hij aan het derde aan en werd door een predikant te woord gestaan. Hij stelde zichzelf voor als een Mormoonsche zending, waarop hij werd binnen genoodigd. De predikant vertelde hem, dat hij zeer veel verdriet had — zijn dochtertje was zeer ziek en de dokter gaf geen hoop meer op herstel. Zij traden toen juist de woonkamer binnen waar de familie bijeen zat en de dokter zat aan de zijde van het bed, waarop het meisje lag.

De predikant vroeg: „U gelooft in het zalven van zieken met olie, nietwaar?“, waarop de zending bevestigend antwoordde. Toen vroeg hij: „Ik zou graag willen, dat u mijn meisje zalfde — ik heb tevergeefs voor haar gebeden“ en hij gaf den zending een flesch olijfolie.

De zending vroeg hem, of ze gezegend was, waarop de predikant antwoordde: „Ik ben bang, dat ik niet begrijp, wat u bedoelt“.

De zending stelde toen voor, zijn eigen olie te gebruiken, daar hij een kleine flesch bij zich had en vroeg de familie, met hem om het bed heen te knielen en zich in gebed te vereenigen, alvorens de heilige verordening te doen plaatshebben. Slechts noode gaf men hieraan toe, alsof men alle hoop had opgegeven. De dokter zeide: „Wellicht kan de Heere haar behouden, maar ik kan het niet“. De zending ging voor in gebed en zalfde toen het kleine meisje en toen hij zijn handen van haar hoofdje oplichtte, werd zij minder en de dokter greep onmiddellijk haar pols alsof hij vreesde, dat zij haar laatste adem uitblies.

Ongeveer twintig minuten bleef de ouderling bij den predikant en de familie, waarna de dokter weder de pols van het meisje voelde en zeide: „Ik behoef hier niet langer te blijven — uw meisje zal gezond worden. Ik heb het met mijn eigen oogen gezien en toch kan ik het niet gelooven“.

Terwijl hij zich tot den zending wendde, zeide de predikant: „U zocht een onderkomen voor den nacht, is het niet?“ En nadat de zending hem had medegedeeld, dat dit zoo was, zeide hij, dat hij niet in staat was, hem bij hem te laten logeeren, doch dat hij hem naar het hotel wilde brengen en zijn kamer betalen of hem in zijn auto wilde brengen, waarheen hij ook wilde. De zending antwoordde, dat hij 90 K.M. verderop woonde, doch de predikant was gewillig, hem dien langen afstand naar huis te rijden en na daar te zijn aangekomen, gaf de predikant den zending tien dollar voor helgeen hij in zijn huis had gedaan.

De ouderling weigerde het geld aan te nemen, en verklaarde de instructie van den Meester aan de Twaalven, toen Hij hen uitzond: „Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet“.

(Uittreksel uit de toespraak van Pres. Le Grand Richards van de Zuidelijke Staten-Zending, op de Algemeene Conferentie in den Tabernakel, 6 April 1936.)

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

De eerste doopdienst in Nederland

Door de geheele zending hebben wij onlangs de herdenking gevierd van het feit, dat 75 jaar geleden de eerste zendelingen van het Herstelde Evangelie in Holland aankwamen. Onze gedachten gaan nu uit naar een andere belangrijke gebeurtenis, welke met den groei der Kerk in dit land verband houdt, n.l. de herdenking van den eersten doopdienst, onder goddelijk gezag in Nederland gehouden. Deze gebeurtenis vond plaats in een watertje nabij Broek onder Akkerwoude, gemeente Dantumadeel, op 1 October 1861.

Teneinde dit gebeuren juist te vieren, en opdat de plaats waar deze verordening werd verricht, voor de leden der Kerk niet zal verloren gaan, ligt het in het voornemen, aldaar een gedenksteen te plaatsen.

Er zijn plannen in voorbereiding, op die gedenkwaardige plaats een gepaste steen te plaatsen, welke tijdens een specialen dienst, op Donderdag, 1 October a.s., aldaar te houden, zal worden onthuld. Onvoorziene omstandigheden voorbehouden, zullen de in dit land arbeidzame zendelingen zoowel als een aantal leden der Kerk, dat daartoe in staat is, een bedevaart naar die plaats maken en daar tijdens de onthulling van dit monument op bovengenoemden datum een speciale bijeenkomst bijwonen. Wij noodigen alle leden der Kerk en hun vrienden, die daartoe in de gelegenheid zijn uit, eveneens aanwezig te zijn en zich met ons in dezen belangrijken herdenkingsdienst te verheugen.

KERKNIEUWS VAN OVERAL

De bouw van twee nieuwe tempels

Het Eerste Presidentschap heeft aangekondigd, dat in de naaste toekomst twee nieuwe tempels zullen worden gebouwd. Een zal gelegen zijn in de staat Idaho, waar het ledental de 200.000 heelt gepasseerd en de andere zal in Californië zijn, waar meer dan 50.000 kerkleden wonen. De bouw van deze tempels zal in de behoefte van meer tempels, welke zich al reeds lang heeft doen gevoelen, voorzien en zal deel uitmaken van het Kerkplan, om haar leden arbeid te verschaffen, opdat niemand in Amerika steun behoeft te trekken.

Voor het verordineeringswerk voor de levenden en dooden zijn door de Kerk alreeds zeven tempels gebouwd. Meestentijds wordt in deze tempels veel arbeid verricht, hetgeen aantoonst, dat de Laterdaagsche Heiligen aan dit belangrijke werk voor hun afgestorvenen groote waarde hechten.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 3en en 4en Zondag in September 1936.

(Vervolg)

HOOFDSTUK XIX.

Christus' oogmerk in het gebruik van gelijkenissen

Zooals eerder vermeld, waren de Twaalven en andere discipelen verbaasd over des Heeren nieuwe wijze van instrueeren door gelijkenissen. Voordien waren Zijn leeringen in ontsluitende eenvoud naar voren gebracht, zooals de nauwkeurig omschreven leerstellingen in de Bergrede getuigen. Het is opmerkenswaardig, dat het invoeren van gelijkenissen plaatsvond, toen de tegenstand tegen Jezus heftig was, en toen schriftgeleerden, Farizeën en rabbijnen voortdurend nauwlettend Zijn bewegingen en Zijn werken gadesloegen, steeds bereid, Hem voor een woord als overtreder te beschuldigen. Het gebruik van gelijkenissen was onder de Joodsche leeraars gewoon en door het aanvaarden van deze onderwijsmethode volgde Jezus in werkelijkheid een gebruik van den tijd, ofschoon er tusschen de door Hem geuite gelijkenissen en die der geleerden mogelijk geen vergelijking is, behalve dan die van het meest op den voorgrond tredende contrast.¹⁾

Den verkoren en toegewijden volgelingen, die den Meester kwamen vragen, waarom Hij van directe uiteenzettingen tot gelijkenissen was overgegaan, verklaarde Hij²⁾ dat, terwijl het hun voorrecht was, de diepere waarheden van het evangelie te ontvangen en te begrijpen, „de verborgenheden van het koninkrijk der hemelen” zooals Hij het uitdrukte, voor de menschen in het algemeen, die onontvankelijk en onbereid waren, zulk een volheid van begrip onmogelijk was. Den discipelen, die reeds blijde de eerste beginselen van het evangelie van Christus hadden aanvaard, zou meer gegeven worden, terwijl van hen, die de aangeboden gift hadden verworpen, zelfs wat zij daarvóór hadden bezeten, zou worden weggenomen.³⁾ „Daarom”, zeide Hij, „spreek ik tot hen door gelijkenissen, omdat zij ziende niet zien en hoorende niet hooren, noch ook verstaan”. Dat de toen heerschende toestand van geestelijke duisternis onder de Joden was voorzien, blijkt uit een aanhaling van Jesaja's woorden, waarin de profeet van ouds had verteld van het volk, dat met betrekking tot de dingen van God blind, doof en hard van hart zou worden, waardoor zij, hoewel zij in lichamelijken zin zouden hooren en zien, toch niet zouden begrijpen.⁴⁾

¹⁾ Aanteekening 9.

²⁾ Matth. 13: 10-17; vergelijk Mark. 4: 10-13; Luk. 8: 9, 10.

³⁾ Matth. 13: 12; vergelijk 25: 29; Mark. 4: 25; Luk. 8: 18; 19: 26.

⁴⁾ Jes. 6: 9; zie eveneens 42: 20; 43: 8; Ezech. 12: 2; Joh. 12: 40; Hand. 28: 26, 27.

In de door onzen Heere onder de te dien tijde heerschende omstandigheden toegepaste onderwijsmethode door gelijkenissen is duidelijk het beginsel van genade aangetoond. Had Hij immer door duidelijke verklaring onderwezen, welke geen nadere uitlegging behoefde, dan zouden velen onder Zijn toehoorders onder veroordeeling zijn gekomen, daar zij te zwak in geloof en onbereid van hart waren, om de banden van traditionalisme en het door zonde voortgebracht vooroordeel te breken en het reddend woord te aanvaarden en te gehoorzamen. Hun onbekwaamheid tot het begrijpen van de vereischten van het evangelie zou hun in rechtvaardige mate eenige aanspraak op genade kunnen geven, terwijl, wanneer zij de waarheid met een vol besef hadden verworpen, strenge rechtvaardigheid zekerlijk hun veroordeeling zou eischen.¹⁾

Dat de les der gelijkenissen door studie, gebed en onderzoek begrijpelijk was, werd aangetoond in des Leeraars vermaning: „Wie ooren heeft om te hooren, die hoore”.²⁾ Tot de leergierigere ondervragers zeide de Meester bovendien: „Ziet, wat gij hoort. Met wat mate gij meet, zal u gemeten worden en u, die hoort, zal meer toegelegd worden. Want zoo wie heeft, dien zal gegeven worden; en wie niet heeft, van dien zal genomen worden, ook dat hij heeft.”³⁾ Twee personen kunnen dezelfde woorden hooren; een van hen luistert traag en onverschillig en de ander met een actieven geest, besloten om al het mogelijk leerzame van de woorden op te vangen; en nadat zij het gehoord hebben, gaat de ijverige persoon direct de dingen doen, welke hem geboden zijn, terwijl de zorgeloze ze verwaarloost en vergeet. De een is wijs, de ander dwaas; de een heeft geluisterd tot zijn eeuwig welzijn; de ander tot zijn eeuwige veroordeeling.⁴⁾

Een ander voorbeeld aangaande de genadige aanpassing van het waarheidswoord aan het verschillend bevattingsvermogen van het volk, dat de gelijkenissen hoorde, is te vinden in het psychologisch feit, dat de voorvallen van een indrukwekkend, ofschoon eenvoudig verhaal zelfs zullen voortleven in de gedachten van hen, die voor het oogenblik niet in staat zijn, een andere dan de beteekenis van het gewone verhaal zelf te begrijpen. Menig landman, die het kleine voorval van den zaaier en de vier grondsoorten hoorde, van de tarwe, des nachts door een vijand gestrooid, van het zaad, dat groeide, hoewel de planter het tijdelijk had vergeten, zou herinnerd worden aan de steeds terugkerende omstandigheden van zijn dagelijksch werk; steeds weer wanneer hij opnieuw plantte of wanneer hij keek naar de lommerrijke plant, in welks takken de vogels zich hadden genesteld, zou de tuinman aan de geschiedenis van het mosterdzaad denken; de huisvrouw zou wederom

¹⁾ Zie des schrijvers *Artikelen des Geloofs*, III: 12, 13; *Boek van Mormon* 2 Nephi 9: 25-27; Rom. 2: 12; *Leer en Verbonden* 45: 54; 76: 72.

²⁾ Matth. 13: 9, 43; zie eveneens 11: 15; Mark. 4: 9.

³⁾ Mark. 4: 24, 25.

⁴⁾ Lees wederom Matth. 7: 24-27; Luk. 6: 46-49.

getroffen worden door de geschiedenis van den zuurdeesem, wanneer zij deeg maakte, kneedde en bakte; de visscher zou bij zijn netten weer denken aan de goede visch en de slechte en het sorteeren van zijn vangst met het komend oordeel vergelijken. En dan, wanneer tijd en ondervinding, welke wellicht lijden in zich sluiten, hen voor de diepere gedachte hadden voorbereid, zouden zij binnen den bolster van het eenvoudig verhaal de levende kern van evangelie-waarheid vinden.

Gelijkenissen in het algemeen

De hoofdrol van een gelijkenis is die van vergelijking of overeenkomst, waardoor een gewoon, goedbegrepen voorval wordt gebruikt, om een feit of beginsel, hetwelk niet direct in de geschiedenis wordt uitgedrukt, te illustreeren. De algemeene gedachte, dat een gelijkenis noodzakelijkerwijze op een denkbeeldig voorval berust, is niet juist; want, inzoverre de geschiedenis of omstandigheid van de gelijkenis eenvoudig en inderdaad alledaagsch moet zijn, kan ze echt zijn. Er is geen verdichtsel in de gelijkenissen, welke wij tot dusverre hebben bestudeerd; de grondverhalen zijn waar naar het leven en de aangetoonde omstandigheden zijn feiten van ervaring. Het verslag of voorval, waarop een gelijkenis is opgebouwd, kan een ware gebeurtenis of verdichtsel zijn; doch indien verzonnen, moet de geschiedenis consequent en waarschijnlijk zijn, zonder vermenging met het ongewone of wonderlijke. In dit opzicht verschilt de gelijkenis van de fabel, aangezien de laatste in feiten vol verbeeldingskracht, overdreven en onwaarschijnlijk is; de opzet is van beide niet gelijk, aangezien de gelijkenis bestemd is, om een of andere groote geestelijke waarheid over te brengen, terwijl de zoogenaamde moraal van de fabel op zijn hoogst slechts leerrijk is voor wereldlijk succes en persoonlijk voordeel. Verhalen over boomen, dieren en levenlooze dingen, welke tot elkaar of tot menschen spreken, zijn geheel fantastisch; het zijn fabels, hetzij de uitkomst goed of slecht wordt geschilderd; met de gelijkenis toonen deze tegenstellingen geen overeenkomst. Het erkende hoofddoel van de fabel is meer om te amuseeren dan om te onderrichten. De gelijkenis kan een verhaal zijn, zooals in die voorvallen van den zaaier en het onkruid, of slechts een alleenstaand voorval, zooals in die van het mosterdzaad en den zuurdeesem.

Allegories onderscheiden zich van gelijkenissen doordat het verhaal langer en uitgebreider is en het verslag en de te onderrichten les duidelijk dooreenloopen; in de gelijkenis worden deze strikt afzonderlijk gehouden. Sagen zijn denkbeeldige verhalen, somtijds met historische feiten tot grondslag, doch zonder symbolisme of geestelijke waarde. Een spreuk is een kort, kernachtig gezegde, in den aard van een stelregel, welke een definitieve waarheid of door vergelijking gegeven aanwijzing in zich sluit. Spreuken en gelijkenissen zijn nauw aan elkaar verwant, en in den Bijbel worden

de namen vaak afwisselend gebruikt. ¹⁾ Het Oude Testament bevat twee gelijkenissen, enkele fabels en allegories en talrijke spreuken; van de laatstgenoemde bezitten wij een geheel boek. ²⁾ Nathan, de profeet, berispte koning David door de gelijkenis van het oilam van den armen man en zoo doeltreffend was de geschiedenis, dat de koning een straf uitsprak over den rijken overtreder, en door smart en berouw werd overweldigd, toen de profeet de toepassing op zijn gelijkenis maakte door de noodlottige woorden: „Gij zijt die man”. ³⁾ De geschiedenis van den wijngaard, welke hoewel omschut en goed verzorgd, toch wilde, onbruikbare vruchten voortbracht, werd door Jesaja gebruikt, teneinde de zondigen staat van Israël te schilderen bij zijn pogen, om het volk tot een rechtvaardig leven op te wekken. ⁴⁾

Aanteekeningen

9. De voortreffelijkheid van de gelijkenissen van onzen Heere. — „Wellicht was er geen andere onderwijsmethode zoo algemeen onder de Joden als die door gelijkenissen. Slechts in hun geval waren zij bijna geheel en al voorbeelden van wat gezegd of onderwezen was, terwijl in het geval van Christus ze als den grondslag Zijner leering dienden... Aan den eenen kant was het het voornemen, geestelijk onderwijs Joodsch en nationaal te doen schijnen, aan den anderen kant, de geestelijke leering over te brengen in een vorm, welke zich aan het standpunt der toehoorders aanpaste. Dit onderscheid zal waar bevonden worden, zelfs in voorbeelden, waar er de nauwste overeenkomst schijnt te zijn tusschen een rabbijnsche en een evangelische gelijkenis... Het behoeft nauwelijks betoog, dat een vergelijking tusschen zulke gelijkenissen, met betrekking tot den geest er van, bijna niet mogelijk is, uitgezonderd bij wijze van tegenstelling” (Edersheim, I, blz. 580-1). Geikie zegt pittig: „Anderen hebben gelijkenissen geuit, doch Jezus overtreft ze zoo ver, dat Hij terecht de daarsteller dezer onderwijsmethode genoemd kan worden” (II, blz. 145).

10. Gelijkenissen en andere soorten analogie. „De gelijkenis is eveneens duidelijk van de spreuk te onderscheiden, hoewel het waar is dat in zeker opzicht de woorden afwisselend in het Nieuwe Testament worden gebruikt en de een gelijk staat met de ander. Zoo wordt „Medicijnmeester, genees uzelveu” (Luk. 4:23) een gelijkenis genoemd, doch is strikter genomen een spreekwoord; zoo ook, toen de Heere dit spreekwoord had gebruikt, hetwelk waarschijnlijk zijn toehoorders reeds bekend was „Indien de blinde den blinde leidt, zoo zullen zij beiden in de gracht vallen”; Petrus zeide: „Verklaar ons deze gelijkenis” (Matth. 15:14, 15); en Lukas 5:36 is meer een spreekwoord of spreekwoordelijke uitdrukking dan een gelijkenis, hoewel het dien naam draagt.... Zoo worden die daarentegen in Johannes „spreekwoorden” genoemd, welke, indien niet geheel en al gelijkenissen, dan toch een nauwere verwantschap aan de gelijkenis kunnen doen gelden dan aan het spreekwoord, terwijl het in feiten allegories zijn; zoo worden Christus' woorden, waarin Hij Zijn verhouding tot Zijn volk aantoonde door die van een schaapherder tot zijn schapen, een „spreekwoord” genoemd, hoewel onze vertalers, die meer vast houden aan de beteekenis dan aan den

¹⁾ Aanteekening 10.

²⁾ Aanteekening 11.

³⁾ 2 Sam. 12:1-7, 13.

⁴⁾ Jes. 5:1-7.

letter, ze een „gelijkenis” hebben genoemd (Joh. 10:6; vergelijk 16:25, 29). De verwisseling van de woorden is gemakkelijk te verklaren. Geheeltelijk ontstond deze door een woord in het Hebreeuwsch, hetwelk beide, gelijkenis en spreekwoord, beteekent”. Trench, *Notes on the Parables*, blz. 9, 10.

Voor het gemak van de lezers, die wanneer zij lezen, geen dictionnaire bij de hand hebben, worden de volgende verklaringen gegeven:

Allegorie. — Het naar voren brengen van een onderwerp onder den schijn van een ander onderwerp of geschikten leerrijken vorm.

Apoloog. — Een fabel of moreel verhaal, in het bijzonder een, waarin dieren of levenlooze dingen spreken of handelen, en waardoor een nuttige les wordt naar voren gebracht of onderwezen.

Fabel. — Een kort verhaal of vertelsel, voorgewend of verzonnen, om een moraal naar voren te brengen en waarbij dieren en somtijds levenlooze dingen als verstandige sprekers en acteurs optreden; een legende of mythe.

Mythe. — Een verzonnen of verondersteld verslag, historisch voorgesteld, doch zonder eenigen grondslag van feiten.

Gelijkenis. — Een kort verslag of beschrijvende allegorie, gebaseerd op ware voorvallen of gebeurtenissen, zooals in de natuur of het menschelijk leven voorkomen, en gewoonlijk met een moreele of godsdienstige toepassing.

Spreek. — Een kort, pittig gezegde, hetwelk in geestigen of treffenden vorm de wijsheid of ervaring samenvat; een bekend en zeer algemeen gezegde in pundichtvorm.

11. Gelijkenissen van het Oude Testament, enz. „Gelijkenissen in den juisten zin bevat het Oude Testament er slechts twee” (2 Sam. 12:1; en Jes. 5:1). „Andere geschiedenissen, zooals die van de boomen, welke bijeenkwamen, om zich een koning te kiezen (Richt. 9:8) en van de distel en ceder (2 Kon. 14:9) zijn strikt genomen, fabels. Weer andere, zooals Ezechiël’s verslag van de twee arenden en den wijnstok (17:2) en van den heet ziedenden pot (24:3) zijn allegories. Het kleine aantal parabolische voorvallen, hetwelk in het Oude Testament is te vinden, moet echter niet worden gezien als een aanduiding van onverschilligheid jegens dezen litterairen vorm, voor het moreel onderricht zoo geschikt. Het aantal is slechts schijnbaar klein. In werkelijkheid zijn de overeenkomsten welke, ofschoon niet uitdrukkelijk in bewoordingen van verdichte vertellingen ondergebracht, het materiaal voor zulk een vertelling aanwijzen en leveren, overvloedig. — Zeno, *Stand Bible Dict.*, artikel „Gelijkenissen”.

Door de benaming „gelijkenis” in den ruimsten zin toe te passen, teneinde alle gewone vormen van analogie te omvatten, kunnen wij de volgende als de treffendste gelijkenissen van het Oude Testament noemen. De boomen, welke een koning kozen (Richt. 9:7-); het oilam van den armen man (2 Sam. 14:1-); geschiedenis van den ontvluchten gevangene (1 Kon. 20:35-); de distel en de ceder (2 Kon. 14:9); de wijngaard en de wilde druiven (Jes. 5:1-); de arenden en de wijnstok (Ezech. 17:3-); de leeuw en haar welpen (Ezech. 19:2-); de heet ziedende pot (Ezech. 24:3-).

(Wordt vervolgd.)

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Gedoopt

In een op Zaterdag, 8 Augustus j.l., te Rotterdam gehouden doopdienst werden de volgende personen gedoopt: door Pres. T. Edgar Lyon zijn zoonje David Waldemar Lyon en door Oud. John van Drimmelen Bartha Elizabeth Riebeek-geb. Middelraad van Den Haag en Klaas

Brongers, Klaas de Haan en Gertin Brongers-geb. Buist van Rotterdam. Wij wenschen deze personen geluk met den door hen genomen stap en moge zij zich immer de leiding van den Heiligen Geest waardig blijven maken.

Onder de sprekers van dien avond bevond zich eveneens Pres. Joseph F. Merrill van de Europeesche Zendingen, die de eerste Evangeliebeginselen zeer duidelijk uiteenzette.

Overgeplaatst

Oud. A. R. Guthrie is van den Helder naar Rotterdam overgeplaatst, teneinde met Oud. W. Mulder op het bijkantoor der Zending te arbeiden.

Oud. Richard S. Lewis is van Rotterdam naar Den Helder verplaatst.

Huwelijksinzegening

Woensdagmiddag 19 Augustus j.l. werd door Pres. T. Edgar Lyon in een specialen dienst in de Rotterdamsche kerkzaal het huwelijk ingezegend van Br. Arie P. de Jonge, secretaris der Rotterdamsche gemeente en Zr. Emely J. Barten van Rotterdam.

Wij verheugen ons met deze jonge menschen in den stap, welken zij hebben genomen en wenschen hun Gods beste zegeningen op hun verderen levensweg

ONDER DE HOLLANDERS IN HET ROTSBERGTE

Overleden

BELL. — Te Ogden, 2 Juli Renskje Bell, geboren Van der Werf, weduwe van Hendrik Bell. Zij werd 20 November 1851 in Nederland geboren. Haar man en zoons hebben zendingen volbracht in Nederland.

DE BRY. — Te Salt Lake City, 30 Juni, Frans de Bry, zoon van Frans en Maria de Bry, geboren Boldewijn. Hij werd 29 December 1871 te Rotterdam geboren. Zijn zoon James heeft enkele jaren geleden een zending in Nederland volbracht.

BESSELAAR. — Te Ogden, 5 Juli, Arnoldina C. Besselaar, weduwe van Jacob Besselaar. Zij was zes-en-zeventig jaar oud en vestigde zich met haar echtgenoot in 1915 in Utah.

VAN LIMBURG. — Te Ogden, 27 Juli, Arnold van Limburg, zoon van Everhardus P. en Hattie van Limburg, geboren Puts. Hij werd 18 April 1882 te Rotterdam geboren, werd in 1890 gedoopt en vestigde zich in 1902 te Ogden. Enkele jaren daarna volbracht hij een zending in Nederland.

VARIA

Overgenomen uit „Die Volksblad” 11-3-36.

„De Liefde van God in Christus”

Ons het laas daarop gewys dat die mens die voorwerp van die liefde van God is. Hoe goed ken ons die woorde: Soo lief het God die wereld gehad dat Hij sij eniggebore Seun gegee het, sodat elkeen wat in Hom glo, nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan he. Ons aanbid God in Sij Majesteit en Almag, Sij heerlikheid en heiligheid; maar ons moet Hom aanbid ook in Sij liefde en grondelose barmhartigheid.

As ons nou meer in die bijzonder iets van de liefde van God gaan sê, dink ons aan wat ons Jeremia 31 : 3 lees. Daar spreek

die Here tot Israel: „Ek het jou liefgehad met 'n ewige liefde; daarom het Ek jou getrek met goedertierenheid”.

Met 'n ewige liefde het God Israel liefgehad, so staan dit hier. Dit is al iets wonderliks indie geheel dat God Israel liefhet wat moet ons daarvan dink dat dit met 'n ewige liefde is. Israel was dit nie werd nie. Hij was aan God ontrou. Hij het ander gode gedien, en tog het God hom liefgehad, en dit met 'n ewige liefde.

Ja ons kan daarbij bepaal dat dit in Johannes 3:16 staan dat God die wêreld liefhet. Die mens verdien dit nie. Deur zij sonde het hij alles verbeur. En dan is hij daarbenewens so 'n nietige wese, tog so 'n onwaardige wese. In Psalm 8 spreek die digter van die groot heelal. Daarteenoor slaan hij sij oog op die mens, en hij spreek dan tot die Here in diepe eerbied en ontsag: Wat is die mens dat U aan Hom dink?”

God dink aan die mens, ja Hij dink aan hom, Hij het hom lief. Dit is nie omdat hij dit verdien nie, maar omdat God hom oneindig liefhet.

In die woorde wat ons nou oordink, spreek die Heere van Sij liefde as ewig. Wat is dit as iets ewig is? Die antwoord is: Iets is ewig as dit nie beïnvloed word deur tijd of omstandigheden nie. Die ewige lewe, bij voorbeeld, is die lewe wat niks kan affekteer nie, geen siekte kan dit aantast nie, die dood kan dit nie laat ophou om te bestaan nie. Dit is die lewe wat God besit, en die lewe wat Hij aan die mens gee. So is dit ook met die liefde van God. Dit is ewige liefde, storelose liefde. Dit is daar of die voorwerp wat bemin word, waardig is, en of hij nie waardig is nie. Niks doen daaraan toe of daarvan af nie. Dit is ewige liefde. God is in sij wese ewig en, so sij weze is, is ook sij liefde ewig.

Dit is ook die geval as ons aan die woord ewig dink in teenstelling met tijdelijk is. Gods liefde is nie vir 'n tijd nie, dit is vir altijd. As God sê: „Ek het jou lief met 'n ewige liefde” dan beteken dit dat Hij altijd liefgehad het, dat Hij nou op die oomblik liefhet en dat Hij altijd sal liefhê. Watter diepte lê daar in die woorde opgesluit, as die Heere sê: „Ek het jou liefgehad met 'n ewige liefde”.

INHOUD

Welke soort menschen dienen		De eerste doopdienst in Neder-	
Laterd. Heiligen te zijn? . . .	281	land	289
Jubeldagen in het Rotsgebergte	284	Jezus de Christus	290
Kerknieuws van overal	287	Gebeurtenissen in de Zending	294
De ondervinding van een zen-		Onder de Hollanders in het	
deling	288	Rotsgebergte	295
Van de redactie:		Varia	295

Uitgegeven door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam (N.)

Verkrijgbaar in alle gemeenten der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—,

Buitenland f3.25 — Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615.